

Arrest

nr. 295 236 van 9 oktober 2023
in de zaak RvV X IX

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. KLAPWIJK
Paul Emile Jansonstraat 11
1050 BRUSSEL**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 5 oktober 2023 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) van 22 september 2023.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 oktober 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 oktober 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. KLAPWIJK die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 september 2023 werd in hoofde van verzoeker een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten genomen, naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming (VIB) dat hij op 13 juli 2023 in België indiende. De verwerende partij maakt toepassing van de Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de

behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening) en is op grond daarvan van oordeel dat het aan de Kroatische autoriteiten toekomt om zijn VIB te behandelen. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te

heten{1};

naam: S.

voornaam: A.

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: Kandagal

nationaliteit: Afghanistan

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Kroatië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 20(5) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013. De heer S., A., verder de betrokkene, die Staatsburger van Afghanistan verklaart te zijn, diende op 13.07.2023 een verzoek om internationale bescherming in. Hij legde daarbij een kopie neer van een taskara met nummer (...) (op (...) 1397 (islamitische kalender) afgegeven door het Afghaans Ministerie van Binnenlandse Zaken).

Bij zijn aanmelding verklaarde de betrokkene dat hij werd geboren (...)2006. Onze diensten meldden de betrokkene bij de Dienst Voogdij, waarbij twijfel werd geuit betreffende de verklaarde leeftijd. Op 18.07.2023 werd in het Militair Hospitaal Koningin Astrid een medisch onderzoek verricht teneinde na te gaan of de betrokkene al dan niet jonger is dan 18 jaar. Het resultaat van dit onderzoek luidde dat de betrokkene op datum van het onderzoek meer dan 18 jaar oud was ("Analyse van deze gegevens geeft mijn inziens aan dat S. A. op datum van 18-07-2023 een leeftijd heeft van ouder dan 18 jaar waarbij 24,4 jaar een minimumleeftijd is"). Gezien werd vastgesteld dat de betrokkene meer dan 18 jaar oud is en derhalve niet voldoet aan de voorwaarden zoals bedoeld in artikel 5 van titel XIII, Hoofdstuk 6 "Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen" van de programmawet van 24.12.2002, werd de voogdij op 24.07.2023 beëindigd.

Zijn vingerafdrukken werden dezelfde dag als zijn aanmelding genomen en verzonden naar de centrale gegevensbank van Eurodac teneinde te worden vergeleken met de vingerafdrukken die in dat systeem met toepassing van artikel 9 en 14 van Verordening 603/2013 werden opgeslagen.

Dit onderzoek leidde tot een treffer die aantoont dat de vingerafdrukken van de betrokkene werden genomen vanwege het indienen van een verzoek om internationale bescherming in Kroatië op 03.07.2023.

Betrokkene werd door Dienst Vreemdelingenzaken gehoord op 04.09.2023 en verklaarde ongehuwd te zijn en geen kinderen te hebben. Betrokkene zou evenmin familieleden in België of een andere lidstaat hebben.

Tijdens zijn Dublingehoor verklaarde betrokkene Afghanistan 2 dagen na de machtsovername van de Taliban verlaten te hebben (ongeveer op 17 augustus 2021). Te voet en per wagen reisde betrokkene naar Iran, waar hij verklaarde ongeveer anderhalf jaar verbleven te hebben. Hierna ging betrokkene naar Turkije en verklaarde hier 5 maanden later te zijn vertrokken. Via Bulgarije, Servië en Bosnië kwam betrokkene aan in Kroatië (doorreis).

Vanuit Kroatië reisde betrokkene via een onbekend land, Italië, Zwitserland en Frankrijk naar België. Betrokkene verklaarde op 13.07.2023 het Rijk te zijn binnengekomen, wat 1 maand na zijn vertrek uit Servië zou zijn geweest.

Conform artikel 3(1) van Verordening 604/2013 wordt elk verzoek tot internationale bescherming dat in een van de deelnemende staten van deze verordening door een en enkel een land behandeld. Indien op basis van de in Hoofdstuk III opgenomen criteria van deze verordening geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, is de lidstaat waar het verzoek tot Internationale bescherming het eerst werd ingediend, de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van dit verzoek.

Op basis van de Eurodac gegevens zoals deze hierboven werden aangehaald, kan geconcludeerd worden dat de betrokkene op 03.07.2023 een verzoek tot internationale bescherming indiende in Kroatië alvorens in België een verzoek in te dienen en Kroatië al verantwoordelijk werd geacht voor de behandeling van het desbetreffende verzoek.

Voortbouwend op de formulering van artikel 3(1) ("Het verzoek wordt door een enkele lidstaat behandeld") van Verordening 604/2013, concludeerde Dienst Vreemdelingenzaken na consultatie van de gegevens van de Eurodac-databank dat Kroatië het eerste land is waar betrokkene een verzoek tot internationale bescherming indiende en dat betrokkene zijn aanvraag behandeld dient te zien in Kroatië.

Betrokkene erkent dat zijn vingerafdrukken door de Kroatische autoriteiten werden afgenomen, maar geeft aan dat hij geen verzoek tot internationale bescherming indiende. Hieromtrent merken we op dat het vingerafdrukkenonderzoek een Eurodac-resultaat type "1" met betrekking tot Kroatië opleverde. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers voor Internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Dit toont aan dat de betrokkene wel degelijk internationale bescherming vroeg in Kroatië.

Artikel 3(2) van Verordening 604/2013 stelt dat indien op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming het eerst werd ingediend, verantwoordelijk is voor de behandeling ervan.

Uit het vingerafdrukkenonderzoek blijkt dat de betrokkene voorafgaand aan zijn verzoek in België een verzoek om internationale bescherming indiende in Kroatië. De betrokkene is niet in bezit van een door een lidstaat afgegeven verblijfstitel en verliet het grondgebied van de lidstaten niet.

Rekening houdend met artikel 18(1)b van Verordening 604/2013, dienden onze diensten een terugnameverzoek in bij Kroatië op 28.07.2023 opdat betrokkene de behandeling van zijn verzoek aldaar verder zou kunnen zetten.

Kroatië gaf op 11.08.2023 haar akkoord op dit terugnameverzoek op basis van artikel 20(5) van Verordening 604/2013.

Artikel 20(5) heeft betrekking op een situatie van de (impliciete) intrekking van het in een andere lidstaat ingediende verzoek tijdens de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming.

Een terugname op grond van artikel 20(5) impliceert dat Kroatië de betrokkene terugneemt, zich niet verantwoordelijk verklaart voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene, maar de werkzaamheden tot vaststelling van de lidstaat, die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene, zal verder zetten en afronden. Dit betekent dat de Kroatische instanties de verantwoordelijkheid mogelijk bij een andere lidstaat zullen leggen of mogelijk zullen besluiten dat zijzelf volgens de bepalingen van Verordening 604/2013 verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene.

Wij benadrukken dat het loutere feit dat het akkoord op ons terugnameverzoek van Kroatië gerealiseerd werd voor het Dublingehoor van betrokkene geenszins afbreuk doet aan de waarde die onze diensten aan dit gehoor hechten. De elementen die betrokkene aankaarte tijdens het interview werden in rekening gebracht bij het nemen van deze beslissing en het feit dat het akkoord op ons terugnameverzoek ervoor al geaccepteerd was dient enkel gezien te worden als een poging om de wettelijke termijnen die voortvloeien uit Verordening 604/2013 te eerbiedigen.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Geneve van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Geneve en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het HvJ-EU oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor

verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Kroatië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Kroatië is partij bij het Verdrag van Geneve betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Kroatië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Geneve en het EVRM nakomt. Het is tevens gebonden door de bepalingen van de Europese richtlijnen 2011/95/EU, 2013/33/EU en 2013/32/EU.

Het komt dan ook aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat wat betreft de procedure tot het bekomen van Internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in Kroatië sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen zodoende dat niet langer kan worden uitgegaan van het Interstatelijk vertrouwensbeginsel.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn Dublingehoor dat hij zijn verzoek tot internationale bescherming in België behandeld wenst te zien omdat het zijn inziens een goed land is om een dergelijk verzoek in te dienen.

Tegelijkertijd verzet betrokkene zich tegen een overdracht aan Kroatië omdat hij het geen goed land vindt. Hij stelt dat hij de intentie had naar België te komen en ook om hier te blijven.

Zoals reeds opgemerkt impliceert de toepassing van Verordening 604/2013 dat een verzoeker niet zelf kan kiezen waar hij internationale bescherming vraagt en het verkiezen van de ene lidstaat boven de andere geen grand is voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Wij benadrukken dat Kroatië -net zoals België- lid is van de Europese Unie en dat dit land dus eveneens, sinds de bekrachtiging van het Verdrag van Lissabon in 2009 en de toetreding van het land tot de Europese Unie in 2013, gebonden is door enerzijds het Verdrag van de Europese Unie (VEU) en het Verdrag betreffende de Werking van de Europese Unie (VWEU). In casu is het belangrijk om te onderstrepen dat Kroatië dus tevens de waarden die vervat zitten in artikel 2 van het VEU dient na te leven. Verder erkent het land ook dat het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie dezelfde juridische waarde kent als bovengenoemde verdragen (art.6(1) VEU) en dienen daaruit volgend het recht op asiel te vrijwaren zoals dit in artikel 18 van het Handvest is bepaald.

Verder stipuleert art. 6(3) VEU dat de grondrechten die voortvloeien het Europees Verdrag tot de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (EVRM) en de gemeenschappelijke constitutionele tradities van de lidstaten als algemene beginselen deel uitmaken van het recht van de Unie.

Het wordt niet aannemelijk gemaakt dat Kroatië deze grondslagen van het Europees recht niet zou respecteren.

De Kroatische instanties erkennen tegenover België verantwoordelijk te zijn voor de behandeling van het desbetreffende verzoek op basis van artikel 20(5) van Verordening 604/2013. Dit artikel stelt: "De lidstaat waarbij het verzoek om internationale bescherming is ingediend, is verplicht om, op de In de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden en met het oog op afronding van de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, over te gaan tot terugname van de verzoeker die zich zonder verblijfstitel in een andere lidstaat ophoudt of daar opnieuw een verzoek heeft ingediend na zijn eerste, in een andere lidstaat ingediende verzoek te hebben ingetrokken tijdens de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is°.

De Kroatische instanties zullen op hun vraag 7 werkdagen (10 In het geval van bijzondere noden of kwetsbaarheden) op voorhand ingelicht worden over de details van de overdracht van betrokkene die via de luchthaven van Zagreb zal plaatsvinden.

Gelet op bovenstaande gaat Dienst Vreemdelingenzaken ervan uit dat de verantwoordelijkheid voor de

behandeling van dit verzoek tot internationale bescherming ontegensprekelijk bij Kroatië ligt op basis van artikel 20(5) van Verordening 604/2013.

Een recente bron is het rapport over asiel en Internationale bescherming van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" over Kroatië (Lana Tuokorio, "Asylum Information Database - Country Report: Croatia - 2022 update", laatste update op 26.06.2023, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/croatia>, verder AIDA-rapport, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene).

Hierin wordt gesteld dat er geen aanwijzingen zijn dat personen, die in het kader van de Dublin-verordening aan Kroatië worden overgedragen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming ("Applicants who are returned from other Member States in principle do not have any obstacles to access the procedure for granting international protection in Croatia", pagina 53). Er wordt vermeld dat verzoekers die hun verzoek impliciet Introkken hun initieel verzoek kunnen hervatten wanneer ze terug in Kroatië zijn. Verzoekers die hun verzoek expliciet introkken zullen een navolgend verzoek moeten indienen. (AIDA p. 53)

Wat de opvangfaciliteiten betreft benadrukken we dat het AIDA-rapport aantoont dat er geen gevallen gekend zijn van verzoekers die geen opvang verkregen vanwege een tekort aan plaatsen. (AIDA-rapport p.87). Kroatië heeft twee opvangfaciliteiten voor verzoekers om internationale bescherming, een in Zagreb en een in Kutina, 80 kilometer ten zuiden van Zagreb. Het rapport stelt dat geen problemen werden gerapporteerd betreffende de levensomstandigheden. Door renovatiewerken zijn de levensomstandigheden bovendien sterk verbeterd (AIDA p. 87-88).

Het AIDA-rapport vermeldt dat verscheidene NGO's hun bezorgdheid hebben geuit over pushbacks door de Kroatische politie aan de grens. Deze praktijk bleef in 2022 een van de voornaamste problemen binnen het Kroatische asielsysteem (AIDA p.27). We ontkennen niet dat het gebruik van geweld door de politie het voorwerp uitmaakt van kritiek en in een poging de buitengrenzen te controleren en illegale grensoverschrijdingen te verijdelen soms disproportioneel is volgens bepaalde opinies maar in het geval van betrokkene wordt het gebruikte geweld niet concreet geduid en werden er geen concrete bewijzen aangebracht. We willen er in dit verband herhalen dat de situatie van de betrokkene geheel anders is dan die van verzoekers aan de grens die voorwerp zijn van 'push backs' en teruggedrijving. De betrokkene zal namelijk worden overgedragen aan Kroatië als een verzoeker die onder de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 nadat de Kroatische instanties daartoe hun akkoord verleenden. De betrokkene zal naar Kroatië terugkeren in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.

Het feit dat kritische opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten van opvang en behandeling van verzoekers om internationale bescherming in Kroatië is volgens ons onvoldoende om tot het besluit te komen dat ten aanzien van Kroatië in het geheel niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel en dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Rapporten en media maken gewag van "push backs" naar Servië en Bosnië-Herzegovina door de Kroatische grenspolitie en waarbij mishandeling en geweld werd gerapporteerd. We verwijzen hieromtrent onder meer naar passages in het AIDA-rapport ("Access to the territory remained a serious matter of concern and was marked by violent incidents in 2021", pagina 15) en rapporten van Amnesty International (<https://www.amnesty.org/en/countries/europe-and-central-asia/croatia/report-croatia/>) en Human Rights Watch (<https://www.hrw.org/europe/central-asia/croatia>; 'Croatia engages in illegal push back of asylum seekers and migrants who attempt to enter from Serbia and Bosnia and Herzegovina. Asylum seekers and refugees report violent beatings by Croatian police and are prevented from accessing asylum procedures').

Hoewel niet kan worden ontkend dat "push backs" en soms zorgwekkende situaties aan de grenzen werden en worden gerapporteerd betekent dit niet dat de Kroatische procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de structuren betreffende opvang van en bijstand aan verzoekers om internationale bescherming worden gekenmerkt door systeemfouten in de zin van artikel 3(2) van Verordening 604/2013 en dat verzoekers, die in het kader van Verordening 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen, in een dergelijke context of meer algemeen in een met artikel 3 van het EVRM strijdige situatie dreigen terecht te komen.

In Oktober 2019 stelde de Europese Commissie in een mededeling betreffende de toepassing van het Schengenacquis door Kroatië dat de behandeling van verzoekers en andere Immigranten en het gebruik van geweld bij de controle van de grenzen een punt van aandacht blijft en dat alle maatregelen ter controle van de grenzen de toets van het EU-Handvest en van alle Europese en internationale verplichtingen op dat vlak dienen te doorstaan. Verder werd ook duidelijk gesteld dat de Kroatische Instanties zich ertoe

verbinden alle aantijgingen van mishandeling en geweld te onderzoeken, nauwgezet toe te zien op de toestand aan de grenzen en de Europese Commissie zullen inlichten betreffende de vooruitgang op dat vlak ("Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad over de evaluatie met het oog op de volledige toepassing van het Schengenacquis door Kroatië", 22.10.2019, pagina's 13 en 14, <https://eur-lex.europa.eu/legalcontent/NL/TXT/HTML/?uri=CELEX:52019DC0497&from=EN>).

De Kroatische regering stemde in met de ontplooiing van een onafhankelijk controlemechanisme dat toeziet op het werk van de grenspolitie met betrekking tot migratie en het recht op internationale bescherming. Dit mechanisme is sinds Juni 2021 actief en omvat leden van de Kroatische Academie voor Medische Wetenschappen, de Kroatische Academie voor Rechtswetenschappen, het Centrum voor Culturele Dialoog en het Kroatische Rode Kruis. In juli 2022 bracht het mechanisme zijn eerste jaarverslag uit (een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Het stelt vast dat bepaalde aspecten vatbaar zijn voor verbetering en formuleerde daartoe een aantal aanbevelingen. Verder lezen we dat in politiekantoren aan de grens geen onregelmatigheden inzake het recht op Internationale bescherming en de toegang tot de procedure om deze te bekomen werden vastgesteld ('Based on observations, irregularities regarding the right to seek asylum and access to the asylum procedure were not established in border police stations', pagina 24).

Verzoeken om internationale bescherming worden in de politiekantoren aan de grens ontvangen en geregistreerd in overeenstemming met artikel 6 van de Procedurerichtlijn ('Observations in border police stations established that, in line with Article 6 of the Directive 2013/32 on common procedures for granting and withdrawing international protection, and with the EUR0DAC Regulation, applications for international protection are received and registered, i.e. applicants are notified of where and how they can apply', pagina 24). Gevallen van teruggedrijving die in strijd zouden zijn met artikel 4 van Protocol 4 van het EVRM - verbod tot collectieve uitzetting van vreemdelingen - werden eveneens niet vastgesteld ('Based on the insight into documentation and interviews in border police stations and announced observations of the green border (...) cases of forcible return of irregular migrants were not established which would lead to the violation of Article 4 of Protocol No 4 of the Convention prohibiting collective expulsions...', pagina 24). Ten slotte wijzen we er op dat de betrokkene zich in een situatie bevindt die helemaal anders is dan de situatie van vreemdelingen die voorwerp zijn van 'push backs' en teruggedrijving namelijk die van een verzoeker die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Kroatië zal worden overgedragen nadat de Kroatische instanties daartoe hun akkoord verleenden. De betrokkene zal naar Kroatië terugkeren in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.

Het HvJ-EU stelde dat de hoge drempel van zwaarwegendheid inzake tekortkomingen is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiele deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Het Hof voegde toe dat deze drempel niet wordt bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiele deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terecht komt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (cfr. C-163/17, 'Jawo tegen Bondsrepubliek Duitsland', d.d. 19.03.2017, §92-93).

Statushouders hebben in Kroatië onder dezelfde voorwaarden als Staatsburgers toegang tot arbeid, onderwijs en sociale voorzieningen (AIDA-rapport, pagina 135 e.v.). Hoewel het rapport gewag maakt van mogelijke drempels zoals een taalbarrière kan niet worden besloten dat de hoge drempel van zwaarwegendheid inzake tekortkomingen zoals gesteld in bovenvermelde rechtsspraak van het HvJ-EU wordt bereikt..

Tijdens zijn Dablingehoor stelde betrokkene in goede gezondheid te verkeren. Hij voert geen elementen aan die leiden tot het besluit dat in zijn geval sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

Verzoekers om internationale bescherming hebben toegang tot medische zorg. Gezondheidszorg is beschikbaar in de opvangfaciliteiten in Zagreb en Kutina ("Medical assistance is available in the Reception Centres for Applicants for International Protection in Zagreb and Kutina", pagina 92). Ook in geval opvang wordt beperkt tot materiele bijstand is toegang tot gezondheidszorg gewaarborgd.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Kroatië niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn

hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Kroatië niet de nodige zorgen zal verkrijgen.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. De uitwisseling van informatie conform artikel 32 is niet vrijblijvend is en is er uitdrukkelijk op gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen. Dat Kroatië geen gevolg zou geven aan eventueel conform artikel 32 uitgewisselde informatie wordt niet aannemelijk gemaakt.

We merken in deze verder op dat de Kroatische autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht aan Kroatië een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden, die strijdig zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, die aan de Kroatische autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 20(5) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen<3>, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar Kroatische autoriteiten (4).

[...]

2. De drie cumulatieve voorwaarden van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.1. De voorwaarde van het ernstig middel

2.1.1. Het enig middel wordt uiteengezet als volgt:

“Enig middel:

- schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;
- schending van de artikelen 2 en 3 van de wet de op uitdrukkelijk motivering van administratieve handelingen
- schending van de artikelen 3, 9 en 17 lid 1 van de Dublin III EU Verordening;
- schending van artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.
- Schending van artikel 33 van de Geneefse Vluchtelingenconventie dd. 28 juli 1951;
- schending van het beginsel van behoorlijk bestuur;
- schending van het beginsel van de materiële motivering en de verplichting van nauwkeurige, pertinente en afdoende motivering;
- schending van het recht op gehoor te worden

- *toepassing van manifest verkeerde appreciatie.*

Doordat, eerste onderdeel, verwerende partij in de bestreden beslissing ten onrechte stelt dat niet aannemelijk wordt gemaakt dat een overdracht van betrokkene naar Kroatië een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 EVRM of artikel 4 van het EU Handvest.

Dat verwerende partij ten onrechte besluit dat er geen grond is voor behandeling van het verzoek tot internationale bescherming van verzoeker door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013 en dat hieruit moet volgen dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de aanvraag tot internationale bescherming, die dus aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51 (5) van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen alsook artikel 22 (7) van EU Verordening 604/2013

Terwijl dat het op heden algemeen gekend is, zoals overigens de door verwerende partij aangevoerde internationale rapporten bevestigen, dat de situatie voor aanvragers van internationale bescherming, daarin begrepen “Dublin terugkeerders”, in Kroatië nog altijd zeer problematisch is, zowel wat de materiële opvang betreft alsook wat erkenningsprocedure als de situatie na een eventuele toekenning van de internationale bescherming betreft.

Uit de motivering zoals opgenomen van de bestreden beslissing moeten blijken dat verwerende partij is uitgegaan van een zeer selectieve en eenzijdige lezing en analyse van de internationale rapporten die zij zelfs aanhaalt.

Uit het AIDA rapport van ECRE inzake Kroatië 2021 (geactualiseerd in 2022) moet duidelijk blijken dat er sprake is van massale push backs, niet enkel aan de grens naar aangrenzend landen doch ook vanuit het binnenland vanuit Kroatië.

Er is ook sprake van aanhoudend en wijdverspreid politiegeweld ten aanzien van asielzoekers alsook van uiterst precare leefomstandigheden in de opvangcentra voor aanvragers van internationale bescherming.

Er is ook sprake haatdragend racistisch taalgebruik naar asielzoekers toe.

Deze praktijken werden ook uitgebreid belicht in de internationale pers (cfr Lighthouse Report, Der Spiegel, SRF, Rundschau, ARD Monitor, ARD Studio Wien, Libération, RTL Croatia, Novisto en Pointer. Dezelfde praktijken werden gerapporteerd door Border Violence Monitoring Network (BVMN), het Center for Peace Studies (CPS) en de Council of Europe Committee for the Prevention of Torture (CPT), Jesuit Refugee Service (JRS), Rode Kruis in Kroatië etc...

Uit het feitenrelaas van verzoeker moet blijken dat hij absoluut niet welkom was in Kroatië als aanvrager van internationale bescherming.

Verzoeker stelde inderdaad tijdens zijn gehoor bij verwerende partij dat hij twee nachten werd vastgehouden, er slecht werd behandeld, geen eten kreeg en dat zijn vingerafdrukken onder dwang werden afgenomen en dat hij daarna werd gedropt.

De vraagt dringt zich zelfs op of verzoeker wel effectief in staat zou worden gesteld een aanvraag tot internationale bescherming in te dienen mocht hij dat toen in die dagen überhaupt hebben willen overwegen – quod certe non.

Dat bovendien uit de bestreden beslissing moet blijken dat de Kroatische asielautoriteiten niet uitdrukkelijk instemden met het terugnameverzoek vanwege de Belgische asielinstanties, laat staan dat de Kroatische instanties aan de diensten van verwerende partij een individuele garantie verleenden dat de fundamentele rechten van verzoeker als een aanvrager van internationale bescherming zouden worden gegarandeerd bij een terugkeer in Kroatië op grond van de EU Verordening 604/2013.

Een akkoord tot overname dat louter is gebaseerd op grond van artikel 20 (5) van de EU Verordening 604/2013 biedt verder geen individuele garantie naar verzoeker toe met betrekking tot procedurele rechten als aanvrager van internationale bescherming noch wat betreft zijn recht op opvang en zijn garantie niet het slachtoffer te worden van een (onrechtstreeks) refoulement.

Dat verzoeker op dit delicate punt verwijst naar recente en constante rechtspraak van Uw Raad, meer in het bijzonder de arresten n° 280 105 van 14 november 2022, n° 278 106 van 29 september 2022, n° 278 108 van 29 september 2022, n° 279 783 van 7 november 2022, n° 280 106 van 14 november 2022, n° 281 327 van 5 december 2022 en n° 281 547 van 7 december 2022.

Verzoeker verwijst verder uitdrukkelijk naar de internationale rapporten en bronnen van inlichtingen die in die bepaalde beroepszaken aan de appreciatie van Uw Raad werden voorgelegd als ook naar de overwegingen en gevolgtrekkingen die Uw Raad op grond van de aangehaalde rapporten en inlichtingenbronnen meende te moeten maken bij de motivering van het arrest.

Dat moet blijken dat verwerende partij ondanks de zeer alarmerende constatering en observaties van verschillende internationale rapporten komende van zeer betrouwbare organisaties, er telkens een zeer eenzijdige, onvolledige en subjectieve lezing op na houdt.

Dat bij arrest van 13 april 2022 de Raad van State in Nederland reeds het verbod uitsprak om asielzoekers terug te sturen naar Kroatië bij toepassing van de EU Verordening 604/2013.

De Raad van State meent dat er door de opvangproblemen in Kroatië een reëel risico is dat de asielzoekers daar op straat belanden, in strijd met de mensenrechten of zelfs worden uitgewezen naar derde landen.

Een administratieve rechtbank in Braunschweig (Duitsland) kwam in een vonnis dd. 25 februari 2022 tot dezelfde conclusie.

Wat Kroatië betreft is er sprake van terugwijzingen aan de grens, geweld door politiemensen aanzien van migranten en verzoekers tot internationale bescherming, zeer precare levensomstandigheden in de opvangcentra, ernstige structurele tekortkomingen die de asielprocedure zelf aantasten (opvallend laag percentage van erkenning vergeleken met andere EU Lidstaten) alsook serieuze mankementen wat de opvang alsook de eventuele integratie van erkende asielzoekers betreft.

Gelet op het voorafgaande is van het essentieel belang dat Kroatië naar verzoeker toe minstens een geloofwaardige individuele garantie uitreikt in die zin dat in concreto zijn rechten als asielzoeker (als deel uitmakend van een kwetsbare groep mensen) ten volle zullen worden gerespecteerd bij een terugkeer naar Kroatië als asielzoeker onder toepassing van de EU Verordening 604/2013.

Daar is in casu zeker geen sprake van nu Kroatië louter een garantie heeft geformuleerd die iedere rechtsbasis ontbeert.

Dat het in deze, waar het een asielzoeker betreft die dient te worden beschouwd als deel uitmakend van een kwetsbare groep mensen, niet volstaat zich eenvoudigweg gerust te stellen met de overweging dat Kroatië een democratisch land zou zijn waar de rechten van de mens worden gerespecteerd, zoals verwerende partij tevergeefs tracht te doen geloven in de betreden beslissing.

Zodat, de bestreden beslissing niet op afdoende wijze gemotiveerd werd en deze dient te worden nietigverklaard.”

2.1.2. Artikel 3 van het EVRM bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 96).

Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104).

Wanneer lidstaten de Dublin-verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een procedure voor internationale bescherming hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat wie verzoekt om internationale bescherming, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld. (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342)

De Raad stelt vast dat de verwerende partij de te verwachten gevolgen van een overdracht voor verzoeker heeft onderzocht in het licht van zijn eigen verklaringen en de informatie die zij heeft geput uit de verschillende recente rapporten die in de bestreden beslissing zijn opgesomd. Zij is niet blind gebleven voor de problemen die daaruit zijn gebleken, maar heeft gesteld dat deze punten van kritiek onvoldoende zijn om tot het besluit te komen dat personen die worden overgedragen per definitie in een situatie terechtkomen die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

Het komt derhalve aan verzoeker toe om dat met concrete argumenten te weerleggen. Daarbij moet worden opgemerkt dat hij niet kan volstaan met een verwijzing *“naar de internationale rapporten en bronnen van inlichtingen die in die bepaalde beroepszaken -verzoeker verwijst naar een aantal arresten van de Raad- aan de appreciatie van uw Raad werden voorgelegd alsook naar de overwegingen en gevolgtrekkingen die Uw Raad op grond van de aangehaalde rapporten en inlichtingenbronnen meende te moeten maken bij de motivering van het arrest.”* Immers, de beoordeling moet worden gemaakt op grond van de actuele situatie en op grond van de specifieke gegevens die zich in het dossier bevinden.

Verzoeker betoogt dat de verwerende partij is uitgegaan van een selectieve lezing en analyse van de rapporten die zij heeft gehanteerd en stelt dat het op heden algemeen gekend is dat de situatie voor verzoekers om internationale bescherming, Dublinterugkeerders inbegrepen, nog steeds zeer problematisch is, zowel wat betreft de materiële opvang als wat de erkenningsprocedure met een opvallend laag erkenningspercentage en de situatie na een eventuele erkenning. Dit volstaat echter, gelet op het voorgaande, niet om de conclusie van de bestreden beslissing als niet deugdelijk af te doen.

Verzoeker wijst in het algemeen op rapportage en pers waarin wordt gesteld dat er sprake is van massale push backs, niet enkel aan de grens maar ook vanuit het binnenland, van aanhoudend en wijdverspreid politiegeweld ten aanzien van verzoekers om internationale bescherming, en van uiterst precare leefomstandigheden in de opvangcentra. Verder wijst hij erop dat hij bij zijn gehoor bij de verwerende partij had verklaard dat hij twee nachten werd vastgehouden, slecht werd behandeld, geen eten kreeg, dat zijn vingerafdrukken onder dwang werden afgenomen en dat hij daarna werd gedropt. De vraag, zo gaat hij verder, dringt zich zelfs op of hij effectief in staat zou worden gesteld een VIB in te dienen mocht hij dat in die dagen überhaupt hebben overwogen. Vervolgens wijst hij erop dat de Kroatische autoriteiten niet uitdrukkelijk instemden met het terugnameverzoek en dat er geen individuele garanties werden verleend dat zijn fundamentele rechten als verzoeker om internationale bescherming zouden worden gerespecteerd. Een akkoord tot overname dat louter gebaseerd is op grond van artikel 20(5) van de Dublin III-verordening biedt geen individuele garanties met betrekking tot zijn procedurele rechten als verzoeker om internationale bescherming, noch wat betreft zijn recht op opvang, noch wat betreft de garantie om niet rechtstreeks het slachtoffer te worden van een (onrechtstreeks) refoulement. Verzoeker concludeert dat het, gelet op deze elementen, van essentieel belang is dat de Kroatische autoriteiten naar verzoeker toe minstens een geloofwaardige individuele garantie uitreikt in die zin dat in concreto zijn rechten als asielzoeker ten volle zullen worden gerespecteerd bij een terugkeer naar Kroatië in het kader van de Dublin III-verordening. In casu is daar geen sprake van nu Kroatië louter een garantie heeft geformuleerd die iedere rechtsbasis ontbeert.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekers weergave van de verklaringen die hij zou hebben afgelegd in het kader van zijn zogenaamde Dublingehoor niet strookt met de stukken van het administratief dossier. Luidens het door verzoeker ondertekende verslag van dat gehoor, dat werd gevoerd met de bijstand van een tolk, heeft hij, op de vraag of er redenen zijn die zijn verzet tegen een overdracht aan Kroatië zouden kunnen rechtvaardigen geantwoord: *“Omdat ik het geen goed land vind”*. Op de vraag waarom niet, antwoordde hij: *“Ik wilde naar België komen en ik denk dat het beter is om hier te blijven”*. Uit zijn verklaringen blijkt dus niet dat hij werd vastgehouden en slecht werd behandeld in Kroatië.

Verder blijkt, in tegenstelling tot wat verzoeker meent te kunnen laten gelden, dat er wel degelijk een uitdrukkelijk terugname-akkoord is vanwege de Kroatische autoriteiten, zoals dat overigens ook reeds werd vermeld in de bestreden beslissing. Het gegeven dat het terugname-akkoord gestoeld is op artikel 20 (5) van de Dublin III-verordening met het oog op de verdere determinering van de verantwoordelijke lidstaat, doet daaraan geen afbreuk. Immers, in het administratief dossier bevindt zich ook een document waarin aan verzoeker de garantie wordt gegeven dat Kroatië zal instaan voor het respecteren van de rechten die zijn voorgeschreven door de EU-regelgeving zowel op het vlak van de rechten inzake de toegang tot de procedure tot het verzoeken om internationale bescherming als op het vlak van opvang volgens de opgelegde standaarden. Waar verzoekers raadsman, ter terechtzitting en na inzage van dit stuk, erop wijst dat slechts wordt verwezen naar de punten 19 en 32 van de preambule, die niet afdwingbaar is, doet dit geen afbreuk aan het uitdrukkelijke engagement om de relevante EU-regelgeving te respecteren volgens de daarin vastgelegde standaarden.

Uit het voorgaande blijkt dat er wel degelijk een geloofwaardige individuele garantie voorligt van de Kroatische instanties dat verzoeker er zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming, dat hij gedurende de procedure gemachtigd is te verblijven in Kroatië in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en

opvang krijgt en dat de Kroatische autoriteiten verzoeker niet zullen verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming of, indien blijkt dat een andere lidstaat verantwoordelijk is voor zijn VIB, zonder na te gaan of er desgevallend een reëel risico bestaat op de schending van artikel 3 van het EVRM.

Uit hetgeen voorafgaat volgt dat verzoekers verwijzing naar pushbacks, politiegeweld en de preciaire omstandigheden in de opvangcentra niet dienstig is. Ten eerste niet omdat hierover reeds werd gemotiveerd in de bestreden beslissing en verzoeker weliswaar het één en ander herhaalt maar geen concrete argumenten bijbrengt die erop wijzen dat deze motieven in het licht van zijn specifieke situatie niet deugdelijk zijn. Ten tweede niet omdat hij geen informatie bijbrengt waaruit zou blijken dat Dublinterugkeerders die worden overgedragen nadat individuele garanties werden gegeven door de Kroatische autoriteiten, zoals in casu, alsnog een reëel risico lopen op een schending van artikel 3 van het EVRM of het daarmee corresponderende artikel 4 van het Handvest. In die zin kan verzoeker overigens ook niet nuttig verwijzen naar de rechtspraak die hij aanhaalt.

Het middel, dat geen ruimere draagwijdte heeft dan hetgeen hiervoor werd besproken, is niet ernstig.

2.2. De vaststelling dat niet is voldaan aan één van de cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen oktober tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. E. COCHEZ,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. COCHEZ

A. WIJNANTS